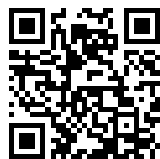

This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

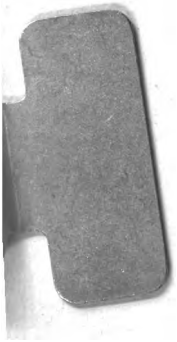
- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

PAMFLET

25968

N 43- 1830
Zi 86- 1830

DE SCHEIDING

VAN

BELGIË

IN DERZELVER GEVOLGEN GETOETST,

DOOR

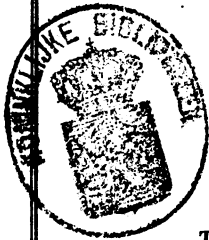
Mr. J. P. Lipman,

ADVOKAAT TE AMSTERDAM.

» Neque amissos colores
» Lana refert medicata fuco.»
HOR.

TWEEDE STUKJE.

(TWEEDE DRUK.)

TE AMSTERDAM, BIJ

A. ZWEESAARDT en J. GUYKENS.

—
1830.

»*Haec tum nomina erunt, nunc sunt sine nomine terrae.*»

VIRG.

Helaas! wat is de Staatkunde onzer dagen! Men verwijt aan de voormalige Hoofdstad van het voormalige Holland laauwheid en onverschilligheid voor de goede zaak, voor de grondwet, voor het vaderland. Maar welke is de goede zaak? Van wanneer dagteekent zich de grondwet? Hoe wordt het vaderland genaamd?

Neen, de geest van Amsterdam is niet die van koelheid. Maar wij, wij zagen (en het was geen droom,) de schaduw van eenen vorst, met de schaduw van eenen schepter, en de schaduw van eene kroon, den nieuwen afgod knielende aanbidden!

Mannelijk, edel, Oranje waardig was de taal die uit 's Gravenhage klonk. Maar er weërgalmde eene stem uit Antwerpen, — zij was gerigt tot rebellen, maar zij was zacht als de zefir, en zoet als de nieuwe honig.

Helaas! is er niemand die Europa, die het vaderland, die Oranje kan redden? Dit geschiedt niet door Staats-Commissiën, daargesteld tot wijziging eener verscheurde grondwet; dit geschiedt niet door de kostbare praalvertooning van een ijdel krijgslager, tot werkeloosheid bijeengeroepen; dit geschiedt niet door laffe zelfvernedering voor

heerschzuchtige priesters, door kruipenden voetval voor eenen muitenden adel; dit geschiedt niet door geleerde redevoeringen in de Staatsvergadering van een koninkrijk, dat niet meer bestaat; dit geschiedt niet door geheimhouding, die de gevaren niet vermindert, maar verzwijgt, en het algemeene wantrouwen vermeerdert.

Het stelsel, dat men opgevolgd heeft, of veel-
eer, het niet volgen van eenig stelsel, heeft nu
ook de hoop op buitenlandsche hulp vernietigd.

Het is bedroevend, het te moeten belijden; maar wanneer men alle de kleine, halve maatregelen, wanneer men alle de strijdige besluiten en handelingen, wanneer men alle de wisseling, alle de onzekerheid, alle de besluiteloosheid, van de laatste rampvolle weken overweegt, dan is er slechts ééne daad van grootheid, die de aandacht boeit; en helaas! die ééne daad van grootheid is — aan de zijde der rebellen, — het is de bloedige verdediging van de Belgische hoofdstad! Het is hartverscheurende, het te moeten zeggen; maar de Regering kan geene enkele van hare daden opnoemen, die daarmede gelijk staat, — of het moest de ridderlijke intogt zijn van den Prins in die oproerige hoofdstad!

En wat, wat zal de uitkomst onzer werkeloosheid zijn? Indien wij onze eigene vreeze en de hoop van sommigen gelooven, indien wij eenige Belgische berigten en het Engelsche Ministeriël

Blad raadplegen, dan zien wij België vrij en onafhankelijk, en den Prins van Oranje, met de Brabandsche kokarde versierd, omstuwd van den adel, en geleid door de geestelijkheid, aan het hoofd van dat vrije en onafhankelijke België!

De tolk van het Engelsche Ministerie roemt hemelhoog het geluk, dat daaruit voor de beide *bevriende* natien zoude ontstaan. Welk een voordeel in de ruiling van kaas en boter voor ijzer en steenkolen! Welk een voordeel in de ruiling van de voortbrengselen onzer volksplantingen met de gewrochten der Belgische drukpers! Welke eendragt in de gemeenschappelijke verdediging tegen Frankrijk! Welk een bolwerk voor ons; *België onder den edelen Prins van Oranje!*

Het Engelsche Ministerie heeft sedert jaren hetzelfde stelsel opgevolgd, — het stelsel van het optimisme. De strijdigste gebeurtenissen zijn met dezelfde geestdrift toegejuicht. De omwenteling van Spanje en van Napels was, in het oog van het Engelsche kabinet, voortreffelijk; de invasie van Spanje en van Napels door Frankrijk en Oostenrijk, wenschelijk; de constitatie van Portugal, een meesterstuk; de dwingelandij van Don Miguël, verdragelijk; het Ministerie van Martignac in Frankrijk, een geluk voor de wereld; de verheffing van Polignac, onberispelijk; zijn val met den ondergang der Bourbons, de dageraad der vrijheid; de oorlog tusschen Rusland en Turkijë,

een middel om de beschaving der menschheid te bevorderen; de oorlog tegen Algiers, eene zegenrijke onderneming. Geen wonder dan, dat nu ook door die eeuwige voorstanders van het optimisme de onafhankelijkheid van België volkomen wordt goedgekeurd. Zij hebben beurte- lings de hoop der volken van Spanje, Napels, Portugal, Griekenland en Turkijë bedrogen; zij hebben den Sultan, den Dey van Algiers en den Koning van Frankrijk in slaap gewiegd; — geen wonder, dat zij ook onze uitzigten verijdelen, en onzen Souverein misleiden. Hun is, sedert dat gelukkige stelsel, de loop der wereld onverschillig geworden, wanneer slechts hunne werkzame tusschenkomst niet wordt gevorderd.

Oranje slaapt aan den rand eens afgronds. Gelijk de struis in de woestijn, de vervolging van onvermoeide jagers te vergeefs ontvlugtende, zijn hoofd verbergt, en het gevaar, hetwelk hem bedreigt, verwijderd acht, omdat hij het niet meer aanschouwt, — zoo wil men (schijnt het) het oog sluiten voor het tegenwoordige, den blik afwenden van de toekomst, en letterlijk de les opvolgen, dat men voor den dag van morgen geene zorg behoeft te dragen.

» *Clades scire qui refugit suas,*
» *Gravat timorem; dubia plus torquent mala.*»

SENEC.

De Prins van Oranje voert nu reeds het be-

stuur over België, en huldigt de omwenteling, die de grondwet van 1815 vernietigt. Maar wat is dan die grondwet? Wat is het Koninkrijk? Wat beteekent de vergadering der Staten-Generaal, die op den 18 October te 's Hage plaats zal hebben? Van waar ontleenen onze afgevaardigden hunne magt? Of staan ook wij slechts onder een voorloopig bestuur, hetwelk van den drang der omstandigheden zijnen lastbrief ontleent?

Indien de voorspelling van het Engelsche Ministerie verwezenlijkt wordt, dan, ja dan zijn de mogendheden van Europa, voor het tegenwoordige, van de verpligting eener gewapende tusschenkomst ontheven; maar zij worden daarvan ontheven — ten onzen kosten. Wij worden dan nu reeds de slagtoffers eener staatkunde, welke gevolgen eenmaal geheel Europamoeten verontrusten.

België is voor ons een vijandelijk land geworden; onder den Prins van Oranje zoude het voor ons eene gevaarlijke mogendheid zijn. Gevaarlijk, indien de vereeniging tusschen den Prins en de Belgen eene werkelijke verbroedering wierd, en indien de sceppter van België in zijne handen bleef; — gevaarlijk ook, indien de Belgen hem vroeger of later dien sceppter wederom ontwongen, en naar Holland terugzonden, om daar zijne verlorene regten te doen gelden.

Zullen wij onafhankelijk blijven, dan moet de dynastie, die ons regeert, niet *afhankelijk* zijn. Zullen wij de rust bewaren, dan moeten wij in geene betrekking staan tot de dynastie, welke een *vijandelijk* land beheerscht. Zullen wij, bij de scheiding, onze regten doen gelden, dan moet ons Bestuur geen *belang* hebben, onze vijanden te begunstigen, en onze regten daaraan op te offeren. Want indien de Prins, bij de gratie van het Belgische volk, Koning van België wierd, dan moest hij die gratie door vergunningen ten onzen kosten verwerven, en de dynastie van Oranje zoude voor haren kortstondigen luister het belang van Holland moeten opofferen.

Maar hebben degenen, die dit ongelukkig denkbeeld het eerst hebben geopperd, de eerste, de natuurlijke, de onvermijdelijke gevolgen daarvan overwogen? Wij kunnen dit niet gelooven. Of hebben zij zich geveleid, dat de Hollandsche natie zich geduldig en werkeloos aan de uitkomst zal onderwerpen?

Immers door de aanneming van het Belgische bewind op de beginselen der omwenteling, wordt niet alleen de grondwet vernietigd, maar de troon van Holland wordt, ingeval van het overlijden van Willem I, (voor wiens lang en gelukkig leven wij nu vooral reden hebben den Almagtigen vurig te bidden,) zonder tegenspraak *vakant*. De Hollandsche natie alleen kan eene

nieuwe grondwet daarstellen, en de veranderde troonopvolging regelen. En wie waarborgt dan aan de Dynastie van Oranje, dat de natie den *jongeren* broeder van den Koning van *België*, den Hollandschen troon zal doen beklimmen?

Neen, de raadslieden, die dit rampzalig ontwerp hebben gevormd, zijn verraders van Oranje en van het vaderland, of — en wij willen dit liever gelooven — zij hebben de gevolgen niet ingezien. Zij hebben de onbevleete eer van Oranje voor altijd bezwalkt, door den erfgenaam van den troon tot den vleijer van misdadigen te willen vernederen, tegen wie zijn doorluchtige vader op denzelfden dag zijne getrouwe onderdanen te wapen riep. Zij hebben de grondwet geschonden, of derzelve vernietiging erkend, door het erkennen der omwenteling, en door de poging tot het oprigten van een Bestuur, dat bij de grondwet niet is daargesteld. Zij hebben Holland onteerd, door hetzelfde, als eene bezitting van mindere waardij, ten behoeve van het oproerige België te versmaden. Zij hebben Oranje misleid, terwijl zij als familiebelang deden gelden, hetgeen den geheelen ondergang dier dynastie tot gevolg zoude kunnen hebben. Zij hebben den onwankelbaren troon van Holland, op liefde en getrouwheid gesticht, willen verbrijzelen, om in deszelfs plaats eenen tooneeltroon van klatergoud op te rigten, welken de eerste vlag van volkswoede omverwerpt.

Hebben zij dan het bestuur van Lodewijk en de inlijving in Frankrijk alreeds uit hun geheugen verbannen, dat zij ons op nieuw *den jongeren broeder van eenen naburigen vorst* tot aanstaanden Koning durven voorstellen? Of wenen zij, dat wij eenen vorst zullen huldigen, aan wien de nieuwe Koning van België zijne verbeurde aanspraak zal hebben overgedragen?

Indien wij ons volksbestaan willen bewaren, moet het *onafhankelijke* België door ons en onze nakomelingen als een vijandelijk gebied worden aangemerkt, waartegen wij altijd waken, altijd gewapend zijn. Er kan slechts ééne vereeniging tusschen het vrije België en Holland plaats hebben, — de vereeniging tusschen het roofdier en zijne prooi.

Deze is de leer, die het Bestuur aan de burgers, deze aan hunne kinderen moeten prediken. En hoe is zulks mogelijk, bij eene vereeniging onder dezelfde dynastie?

Maar wij kunnen het niet gelooven, wat ook het Engelsche Ministerie berame, om zich van de moeilijkheden eener gewapende tusschenkomst te ontslaan, — wij kunnen niet gelooven, dat de oudste telg van Oranje, dat de held van Waterloo, door valschen luister verblind, den bezoedelden troon van het oproerige België zoude begeeren; dat hij verlangen zoude, het verachtelijk opperhoofd eener misdadige factie te worden,

die door Europa gedoemd, door den Koning *in het openbaar* veroordeeld, door de natie verafschuwd wordt; dat hij daarvoor, voor zich en zijne nakomelingen, afstand zoude willen doen van de Souvereiniteit van Holland, welks liefde tot zijn vorstelijk geslacht sedert eeuwen is gebleken.

Wij weten, dat de groote mogendheden van Europa redenen hebben, om eene gewapende tusschenkomst te vermijden. Wij weten, dat Rusland wegens Polen, Oostenrijk wegens Italië, Pruisen wegens de Rijnprovincie, Engeland wegens Ierland bezorgd is; dat de onnatuurlijke verdeeling van Europa, ingeval van eenen algemeenen oorlog, eene onafzienbare reeks van rampen kan te weeg brengen. Maar zullen die rampen worden afgekeerd, door het nieuwe voorbeeld der gewettigde omwenteling van België? En al ware dit, welk regt heeft men, om Holland aan de rust van Europa op te offeren?

Hoe het zij, de besluiteloosheid moet een einde hebben; zij heeft alreeds te lang geduurd, alreeds te vele euvelen gebaar. Ons toekomstig lot moet beslist worden, niet door de Staten-Generaal van *het Koninkrijk der Nederlanden*; niet in Staats-Commissiën, waarvan Brabanders een deel uitmaken; doch vooral niet door den Prins van Oranje, *ten voordeele van de schoone landstreek, die hem zoo dierbaar is*; vooral niet in het Engelsche kabinet; maar bovenal, niet in

Antwerpen! Neen, ons lot worde in het hart des Konings *beslist*, de Hollandsche natie zal Zijne uitspraak bevestigen.

En welke reden kan er bestaan, om die beslissing niet onmiddellijk uit te spreken? Immers, alreeds is de toekomst van België, van het lot van Holland geheel afgescheiden. Eene grensscheiding en eene geldelijke vereffening, — ziedaar al wat Holland met België nog te regelen heeft, en wat verdraagd moet worden, tot dat er in België een wettig bestuur zal bestaan. Waarom moet dan ook de erkenning van ons volksbestaan worden verdraagd? Waarom kan niet nu alreeds ten minste die scheidsmuur tusschen ons en de rebellen worden opgericht? Waarom moet bij alle de onzekerheid, die uit den rampzaligen stand van zaken noodwendig ontspruit, deze nieuwe twijfel noodeloos en moedwillig worden gevoegd, dat wij zelfs den naam niet kennen van het vaderland, voor hetwelk wij strijden? Of wil men, van onze blinde onderwerping verzekerd, zich door geene daad jegens *ons* verbinden, ten einde vrijer te zijn in de onderhandelingen met het dierbare België?

Neen, Hollands voormalige hoofdstad is niet koel en onverschillig; zijne schatten en zijn bloed behooren aan het Vaderland en Oranje, zoo lang dat Vaderland bestaan zal, zoo lang Oranje aan dat Vaderland alleen verbonden blijft. Dat

zij het beproeven, de rebellen, indien zij de verwoesting, de plundering en de brandstichting, die zij in hunne eigene steden hebben aangerigt, op onzen bodem willen overbrengen; indien zij Oranje, in België verguisd, ook in Holland durven aanranden. Zij zullen dan ondervinden, dat wij hen in moed en standvastigheid, niet minder dan in wijsheid en getrouwheid overtreffen; dat niemand onzer te jong, te oud of te zwak is, die slechts in staat is te beseffen, voor welke zaak er gestreden wordt. Zij mogen dan van ons leeren, hoe men hier dolle bandieten met schande en bloedige koppen verdrijft.

En wie zoude hier koel kunnen blijven? Het geldt hier niet het kwalijk begrepen belang eener Dynastie, niet het rampzalige bezit van vijandelijke gewesten, niet het behoud van een hersenschimmig evenwigt tusschen de Europeesche mogendheden, niet de handhaving van onzalige tractaten, waarin alleen het belang der regeerders is gekend. Neen, het geldt hier onze vrijheid en onafhankelijkheid, het geldt hier de regten der Hollandsche natie, het geldt hier al hetgeen ons allen en ieder onzer heilig en dierbaar is! Onze wapening is wettig. Onze zaak is heilig. De nood is dringend. De toekomst is verschrikkelijk. De tijd is onwaardeerbaar. Alleen de lafaard, de verrader, de vrijwillige slaaf der Brabanders, kan koel en onverschillig blijven!

Niets wordt er gevorderd, om onze geestdrift ten hoogsten top te voeren, dan de stellige verzekering, dat het doorluchtige Stamhuis van Oranje zich met Holland, met Holland alleen, voor eeuwig vereenigt.

» *Hic magnos potius triumphos,
» Hic ames dici pater atque princeps.*”

HON.

Men vergeve ons, wanneer wij, op het gezag en het voetspoor der Ouden, den redenerenden spreektrant voor eene wijl verlaten, en de staatkundige waarheid, die wij voorstaan, met de levendige kleuren der allegorie versieren. Wij zoeken niet onder het zinnebeeldige schild der fabel te schuilen, als schroomden wij onze gedachten in de gewone taal te ontwikkelen, en in ronde, ondubbelzinnige bewoordingen voor te dragen. Neen, die vreeze kent, of gevaar acht, is, in dit gewichtig tijdvak, onwaardig, als tolk der openbare meening, als voorstander van het algemeen belang, op te treden. De fabel strekt ter opheldering van de noodzakelijkheid eener *uitsluitende* vereeniging tusschen Oranje en het vaderland; — ter verdediging van den regtmatigen wensch aller welgezinden, dat deze doorluchtige Dynastie hare zorgen en hare uitzigten eeniglijk tot de getrouwe gewesten moge bepalen!

F A B E L.

Onder de regering van den goeden Saturnus, heerschte alom vrede en eendragt. Hier zag men onder het groene lommer den Koninklijken Leeuw met het jeugdige kalf al dartelende spelen; ginds hoorde men de bezorgde Hen den kundigen Vos over de opvoeding van hare beminde Kuikens vertrouwelijk raadplegen. Een algemeene geest van vriendschap bezielde al wat leefde. De gaven, sedert tot onderlinge vernieling aangewend, werden toen eeniglijk tot wederkeerige dienstbetoening gebezigd. De Slang kwam naar de stad, om den artsennijmenger haar vergif, als geneesmiddel in hevige ziekten, vrijwillig aan te bieden. De Kat gebruikte hare snelheid alleen, om voor hare kleine, vriendelijke, piepende burens, met hare fluwelen poten voeder aan te brengen; de kunstige Spin vervaardigde hare luchtige woningen, en vergat nooit in haar fijn weefsel voor alle insecten eene veilige logeerkamer in te rigten.

Maar nergens was de vereeniging inniger dan tusschen de Wolven en de Schapen. Zij hadden met elkander een plegtig verbond gesloten, bestemd, gelijk alle andere verbonden, om ten eeuwigen dage te duren. Daarbij was bepaald, dat beide volken, daar zij in alle mogelijke opzichten overeenstemden, voortaan slechts één volk zouden uitmaken, hetzelfde land bewonen, naar

dezelfde wetten leven, en hetzelfde opperhoofd gehoorzamen. De Kronijkschrijvers van dien tijd verhalen, dat dit verbond gedurende vijftien jaren getrouwelijk wierd opgevolgd, en de verecnigde Wolven en Schapen inderdaad de zegeningen eener gouden eeuw genoten. Het opperhoofd — de kronijk meldt niet, uit welk ras hij zijnen oorsprong ontleende, maar er zijn goede redenen om te gelooven, dat hij niet tot het geslacht der wolven behoorde, — het opperhoofd beijverde zich, de vereeniging te handhaven en te bekrachtigen. Ten einde de nationale eenheid door gelijkheid van taal te bevorderen, stelde hij alom taalmeesters aan, die de wolven zouden onderwijzen, om in stede van hun onaangenaam gehuil, het zachtere geluid der schapen na te bootsen. De openvallende posten werden zonder onderscheid aan Wolven en Schapen toegekend. Bij elke verandering der wetgeving, werden vooraf de aanzienlijke Wolven en de geleerde Schapen gelijkelijk geraadpleegd, en men zegt dat, in spijt der pogingen om eene algemeene taal in te voeren, het brullend gehuil der Wolven boven het stiller gemor der Schapen doorgaans de overhand behield.

Zoo stonden de zaken, toen in het naburige Creta de oude Saturnus onttroond werd. Het is verbazend, hoe de geringste gebeurtenissen de gedaante der wereld kunnen veranderen. Een zwakke grijsaard rolt droomende van zijnen zetel. Ziedaar! de gouden eeuw is ten einde, hemel en aarde in oproer!

De Wolven nemen dadelijk de algemeene verwarring te baat, en hunnen ouden aard terug. Zij heffen een gehuil aan, zoo luide dat de Olympus er van dreunde:

» Sedert vijftien jaren waren zij onder het juk der
 » Schapen gebogen; gedurende dat geheele tijdvak,
 » hadden zij zelfs niet een lam, dan in het geheim,
 » kunnen verslinden; men had hun niet veroorloofd,
 » op de gewone wijze te huilen, gelijk zij het van
 » moeder natuur hadden geleerd; men had in alle
 » opzigten hun nationaal karakter verdrukt; in onder-
 » scheidene betrekkingen waren er schapen over hen
 » gesteld, enz.” Zij vereenigen zich, en de schapen,
 die zich niet tegen dezen onverhoedschen aanval door
 de vlugt beveiligden, werden zonder genade verslonden.
 Gelukkig echter, dat bergen en rivieren weldra de
 beide, nu afgescheiden volken verdeelden.

De Wolven riepen eene volksvergadering bijeen,
 allen kwamen met een verschrikkelijk gehuil. Van
 alle kanten riep men om de vernietiging van het oude
 verdrag, en om de geheele afscheiding. Toen trad
 een oude Wolf in de vergadering op, en nam, terwijl
 in de raadzaal eene eerbiedige stilte ontstond, aldus
 het woord:

» Mijne broeders, wij hebben de overwinning be-
 » haald; laat ons de vruchten daarvan niet verliezen!
 » Wij zijn vrij; maar wat baat ons de vrijheid, zoo
 » wij in onze wouden van hongers en koude omkomen?
 » Zoo wij van onze vorige medeburgers geheel worden
 » afgescheiden, wie zal ons een Lam tot ontbijt, of
 » een Schaap tot middagmaal bezorgen? Van waar
 » zullen wij Melk in onze ziekten, en in den winter
 » Wol bekomen? Neen, mijne broeders, handelen wij
 » met wijsheid! Behouden wij *en* de vruchten onzer
 » overwinning, *en* de voordeelen onzer vorige vereeni-

»ging! Blijven wij onder hetzelfde Opperhoofd, of
 »onder een' zijner Zonen! Vrij en onafhankelijk
 »zijnde, zullen wij hem besturen; van ons afhankelijk,
 »regere hij *ten onzen voordeele* de Schapen, dan zal
 »het ons nimmer aan Lamsbouten, Schapenkazen en
 »Schapenvachten ontbreken.»

Dit voorstel werd door de Wolven algemeen aangenomen. Doch de gevolgen dezer aanneming worden bij de Kronijkschrijvers op eene geheel verschillende wijze geboekstaafd. Sommigen verhalen, dat de Schapen in den strik zijn gevallen, en sedert dien tijd de prooi der Wolven zijn geworden. Anderen daarentegen schrijven, dat de Schapen de noodlottige gevolgen eener zoodanige vereeniging hebben ingezien, en dat zij tot hun Opperhoofd de volgende merkwaardige woorden hebben gerigt:

» *Gij kunt niet de Wolven en de Schapen te gelijk*
 » *regeren. Wij beminnen u met geheel ons hart, en*
 » *wenschen, dat gij ons Opperhoofd moogt blijven.*
 » *Maar wat hebt gij met de Wolven gemeen? Kies*
 » *tusschen hen en ons, ZOOLANG HET NOG TIJD IS!*»

AMSTERDAM,
 16 OCTOBER 1830.

*Van het eerste Stukje, derde Druk, zijn nog weinige Exemplaren
 voorhanden.*

Gedrukt bij A. ZWERSAARDT, te Amsterdam.

